

DUMNA BOGATA POLSKA

Program Partii KORWiN

Koalicja Odnowy Rzeczypospolitej Wolność i Nadzieja

Warszawa
17 października 2015 r.

Spis treści

Deklaracja ideowa	5
1. Ustrój Rzeczypospolitej	7
2. Sprawiedliwość i Administracja	14
3. Bezpieczeństwo kraju	18
4. Sprawy zagraniczne	22
5. Sprawy skarbowe	24
6. Majątek państwa i zamówienia publiczne	27
7. Mecenat publiczny	28
8. Polityka społeczna	30
9. Zabezpieczenie społeczne	33
10. Zdrowie	34
11. Polityka gospodarcza	35

Deklaracja ideowa

KORWiN: Koalicja Odnowy Rzeczypospolitej Wolność i Nadzieja jest partią polityczną jednoczącą wysiłki obywateli Polski w dążeniu do odbudowy w Polsce norm i zasad cywilizacji łacińskiej. Cywilizacja łacińska wyrasta z greckiego umiłowania prawdy i piękna, rzymskich zasad prawa i praworządności oraz etyki chrześcijańskiej.

Łączy nas pragnienie służby normom i zasadom wyrażającym moralnie słuszne zasady współżycia obywateli oraz maksymalny zakres wolności i odpowiedzialności obywateli w relacjach z organami władzy publicznej.

Łączy nas przekonanie, że istnieje dobro obiektywne wyrażone zbiorem norm moralnych.

Łączy nas przekonanie, że istnieją niezbywalne prawa przynależne osobie ludzkiej, rodzinie i narodowi oraz moralnie słuszne zasady sprawowania władzy. Prawa i zasady te są nadzwyczajne w stosunku do treści praw stanowionych i kompetencji władz publicznych. Jednostkę, rodzinę i naród – a także religię, Kościół, moralność społeczną i kulturę – uważamy za pierwotne i autonomiczne względem państwa, które winno im służyć zgodnie z wykształconymi przez wieki regułami.

Łączy nas przekonanie, że w staraniach naszych ważniejsze są środki niż cele. Podstawowym środkiem w naszych staraniach i dążeniach jest upowszechnianie wiedzy o normach i zasadach łacińskiej cywilizacji oraz upowszechnianie postawy służby tym normom i zasadom. Szczególnym przedmiotem naszych starań jest przestrzeganie tych norm i zasad w tworzonych przez nas strukturach społecznych.

Łączy nas przekonanie, że władze, a w szczególności władza ustawodawcza, winny powstrzymywać się przed ingerencją w obszar wolności człowieka wyznaczony przez prawa naturalne, chyba, że jest to niezbędne dla ochrony życia, wolności lub własności innych osób. Dotyczy to w szczególności praw rodzicielskich, swobody poruszania się, wolności gospodarczej, sumienia, słowa, nauki i umów.

Wierzymy jednocześnie, że suwerenność Polski jest podstawową wartością polityczną i podstawowym warunkiem realizacji naszych celów. Wierzymy też, że skuteczność naszych starań w aktualnych uwarunkowaniach jest możliwa.

1. Ustrój Rzeczypospolitej

1.1. Założenia

1.1.1. Państwo Polskie powinno strzec swej suwerenności i całości, dba o podległe sobie Ziemiae Polskie, podtrzymywać dziedzictwo cywilizacji łacińskiej, przestrzega polskich tradycji, realizować zasadę sprawiedliwości i służy kolejnym pokoleniom swych obywateli.

1.1.2. Państwo polskie powinno chronić naturalne prawa swych obywateli – w szczególności ich życie, wolność i własność.

1.1.3. Państwo zapewnia obywatelowi ochronę życia od poczęcia aż do naturalnej śmierci. W czasie pokoju kara śmierci może być wymierzona obywatelowi wyłącznie za zabójstwo z winy umyślnej.

1.1.4. Wprowadzimy do konstytucji regułę, zgodnie z którą prawo sprzeczne z zasadą „Chcącemu nie dzieje się krzywda” nie obowiązuje.

1.1.5. Obecna Konstytucja gwarantuje utrzymanie bałaganu kompetencyjnego i uniemożliwia naprawę państwa Polskiego. Polska pilnie potrzebuje nowej Konstytucji, by państwo mogło lepiej funkcjonować.

1.1.6. Podstawowym wyzwaniem ustrojowym jest przywrócenie państwu sterowności. Mnogość organów władzy powoduje, że ich kompetencje dublują się i nie wiadomo, kto jest za co odpowiedzialny.

1.1.7. Oparcie państwa na zasadzie pomocniczości pozwoli na istotne przesunięcia obecnych kompetencji rządu w dół – do jednostek, rodzin i wspólnot samorządowych. Zmniejszenie rzeczywistych kompetencji władz centralnych umożliwi łączenie ich organów, a tym samym radykalne zmniejszenie biurokracji.

1.1.8. Należy zabrać łączenia jakichkolwiek stanowisk we władzy ustawodawczej, wykonawczej sądowniczej zarówno na szczeblu ogólnopolskim, jak i samorządowym. W szczególności posłowie nie powinni sprawować funkcji ministerialnych.

1.2. Samorząd

1.2.1. Obecny kształt województw i powiatów szkodzi Polsce i hamuje rozwój lokalny. Województwa nie prowadzą polityki regionalnej, gdyż ich granice nie pokrywają się ani z granicami historycznymi, ani kulturowymi, nie odzwierciedlają także rzeczywistych współzależności ekonomicznych. Funkcjonujące obecnie powiaty są z kolei zbyt małe, by podołać takim zadaniom.

1.2.2. Przeprowadzimy zgodny z zasadą pomocniczości poziomy podział kompetencji między rząd, a samorządy, upodmiotowiając te ostatnie i odbierając władzy centralnej możliwość nadmiernej ingerencji w sferę władztwa wspólnot lokalnych. Równolegle funkcjonowanie na poziomie obecnego województwa administracji rządowej i samorządowej to kosztowna ekstrawagancja, którą zlikwidujemy.

1.2.3. Kompetencje innych szczebli samorządu przekażemy gminom i ich dobrowolnym związkom.

1.2.4. Samorządy wojewódzki i powiatowy powinny zostać rozwiązane. Ich kompetencje przejęć powinien samorząd ziemski, funkcjonujący na obszarze odpowiadającym powierzchnią kilku dzisiejszym powiatom. Rozwiązanie to znakomicie sprawdzało się w przeszłości – przykładowo na terenie obecnego województwa łódzkiego istniały ziemie łęczycka, sieradzka, rawska i wieluńska.

1.2.5. Ziemia, na czele ze starostą, mogłaby prowadzić politykę regionalną służącą aspokojeniu rzeczywistych potrzeb mieszkańców. W każdej ziemi funkcjonowałby też sąd niższej instancji.

1.2.6. Zmniejszona administracja centralna funkcjonowałaby na dwóch szczeblach: na poziomie kraju oraz 11–12 historycznych województw.

1.2.7. Zadaniem wojewody powinien być nadzór nad administracją zespoloną oraz jednostkami samorządu terytorialnego i ich związkami ze względu na legalność ich działań. W każdym województwie funkcjonowałby też sąd wyższej instancji.

1.3. Sejm

1.3.1. Zadaniem Sejmu powinno być wyłącznie uchwalanie wysokości podatków i kontrola władzy wykonawczej. Sejm powinien stać się jedynym organem mającym prawo uchwalać wysokość podatków powszechnych. W sprawie podatków lokalnych prawo to powinny mieć odpowiednie rady samorządowe.

1.3.2. Liczba posłów powinna zostać zmniejszona do 444, a wybierani powinni być oni w okręgach jednomandatowych w systemie pojedynczego głosu przechodniego („STV”). Okręgi te obejmowałyby dzielnice miast, pojedyncze gminy lub kilka sąsiednich gmin leżących w danej ziemi.

1.3.3. Jednomandatowość okręgów wyborczych stworzy szansę dostania się do Sejmu dla przedstawicieli mniejszości narodowych bez tworzenia sztucznych przywilejów podważających równość obywateli wobec prawa. Przywileje wyborcze mniejszości narodowych powinny zostać zlikwidowane.

1.3.4. Prawo wyboru na posła powinien mieć kandydat zgłoszony przez co najmniej stu wyborców, który wpłacił ustawową kaucję. Kaucja ta przepadałaby w razie nieotrzymania przez kandydata do Sejmu co najmniej pięciu procent głosów ważnych w danym okręgu wyborczym.

1.3.5. Posłem zostawać powinien kandydat, który w danym okręgu wyborczym otrzyma w głosowaniu największą liczbę ważnie oddanych głosów. Jeżeli dwóch kandydatów otrzyma największą liczbę ważnie oddanych głosów, zwycięzcę powinno wyłonić losowanie.

1.3.6. Posłowie powinni posiadać prawo do kontroli działania organów państwa. Każdy poseł powinien móc żądać od urzędników państwowych wyjaśnień co do sposobu wydatkowania publicznych pieniędzy. Nieudzielenie wyjaśnień bądź udzielenie informacji nieprawdziwych podlegać powinno odpowiedzialności karnej.

1.3.7. Urzędnik powinien udzielać odpowiedzi na zapytanie poselskie niezwłocznie, nie później niż w ciągu 21 dni od daty jego otrzymania.

1.4. Rada Stanu

Rada Stanu składałaby się z 11 Radców Stanu powoływanego przez Prezydenta i wybieranych przez Senat. Wszystkie projekty ustaw musiałyby przed przejściem pod obrady Senatu otrzymać pozytywną opinię co najmniej ośmiu Radców.

1.5. Senat

1.5.1. Senat powinien stać się najważniejszym organem stanowiącym ustawy. Senatorowie powinni być wybierani w liczbie dwóch z każdej Ziemi na sześć lat. Co trzy lata powinno się wybierać jednego senatora z danej ziemi.

1.5.2. Tworzenie nowego prawa powinno być trudne: uchwalenie ustawy powinno wymaga większości 2/3 ustawowej liczby senatorów.

1.5.3. Senat powinien być instytucją która: stwierdza stan wojny lub ją wypowiada, zawiera pokój, wyraża zgodę na proponowane przez rząd kierunki polityki zagranicznej.

1.6. Prezydent

1.6.1. W Polsce należy wprowadzić prezydencki system sprawowania rządów. Niepodzielną władzę wykonawczą powinien sprawować Prezydent. Zakończy to żenujące spory kompetencyjne, ośmieszające państwo polskie w oczach Polaków, a nasz kraj za granicą.

1.6.2. Należy precyzyjnie ustalić zasady automatycznego obsadzania urzędu prezydenta przez kolejnych przedstawicieli władzy wykonawczej na wypadek śmierci głowy państwa lub kolejnych jego następców.

1.6.3. Prezydent powinien mieć kompetencję powoływanego i odwoływanego ministrów, wojewodów i ambasadörów. Powinno przysługiwać mu prawo wydawania rozporządzeń na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego. Ministrowie nie wydawaliby odtąd rozporządzeń.

1.6.4. Prezydent powinien sprawować władzę w państwie, a w szczególności prowadzi politykę zagraniczną państwa, jego politykę wewnętrzną, zapewniać wykonanie ustaw i wykonywać prawo łaski.

1.6.5. Prezydent powinien mieć prawo wetowania ustaw. Prezydenckie weto powinno móc być odrzucone większością 4/5 ustawowej liczby senatorów.

1.7. Sądy

JEDNOLITE SĄDOWNICTWO – KONIEC PODZIAŁU NA SĄDY POWSZECHNE, ADMINISTRACYJNE, WOJSKOWE

1.7.1. Rozstrzyganie sporów powierzyć należy jednolitemu systemowi sądownictwa z sądami gminnymi, ziemskimi, wojewódzkimi i Sądem Najwyższym na czele. Oznaczałoby to istotne uproszczenie struktury sądownictwa w Polsce.

1.7.2. W ramach sądów funkcjonowałiby wydziały właściwe dla pewnej kategorii spraw, w tym administracyjnych czy wojskowych.

1.7.3. Sąd byłby urządem służącym sędziom do rozstrzygania sporów. Sędziowie mogliby powołać na stanowisko prezesa danego sądu (sprawującego nad sądem nadzór jedynie w zakresie administracyjnym), wyłącznie sędziego orzekającego na danym szczeblu przez przynajmniej osiem lat.

SĘDZIOWE – Z WYBORU, TYLKO NA KADENCJĘ

1.7.4. Kandydatem na sędziego uprawnionym do orzekania w danym wydziale mógłby zostać jedynie adwokat, radca prawny lub prokurator, który spełniłby wymóg niekaralności i określonego w ustawie doświadczenia zawodowego.

1.7.5. Mieszkańcy gminy (lub gmin, na terenie których funkcjonowałby wspólny sąd gminny) wybieraliby sędziów w wyborach powszechnych.

1.7.6. Liczbę sędziów wybieranych w poszczególnych gminach ustalano by w drodze ustawy.

1.7.7. Sędzia nie mógłby rozpatrywać spraw w sądzie właściwym dla jednostki terytorialnej, na obszarze której leży gmina, gdzie został wybrany. Zastrzeżenie to dotyczyć też powinno sąsiedniej jednostki samorządu terytorialnego.

1.7.8. Sędzia nie mógłby rozpatrywać spraw z udziałem osób, które były uprawnione do jego wyboru.

1.7.9. Poszczególne sprawy w danym sądzie rozpatrywaliby sędziowie wyłonieni w drodze losowania spośród sędziów z całego kraju.

1.7.10. Sprawę w sądzie wyższej instancji rozpatrywaliby sędziowie o określonym w ustawie doświadczeniu w orzekaniu w sądzie niższej instancji.

1.7.11. Prezydent spośród emerytowanych sędziów o nieposzlakowanej opinii powoływałby sądy kapturowe – w niejawnych procesach orzekające w sprawach, gdy zachodzi podejrzenie o korupcję. Sądy kapturowe miałyby prawo usuwania sędziów, którym to udowodnią.

1.7.12. Sądy miałyby prawo zawieszania lub nakazywania ze skutkiem natychmiastowym administracji działań wynikających z prawa. Jednak interpretacja Konstytucji przez sądy musi być bezpośrednią.

SĄD NAJWYŻSZY

1.7.13. Sędziów Sądu Najwyższego powoływałby spośród sędziów w równej liczbie Sejm, Senatu i Prezydent.

1.7.14. Sąd Najwyższy rozpatrywałby skargi kasacyjne oraz badałby zgodność z Konstytucją i z aktami wyższego rzędu wszystkich aktów władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej, tak krajowych, jak i zagranicznych. Zgodność aktów prawa międzynarodowego z Konstytucją należy badać przed ich ratyfikacją. Nie może na terenie Polski obowiązywać jakiekolwiek prawo sprzeczne z Konstytucją i aktami wyższego rzędu.

NIEOGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOŚĆ PAŃSTWA ZA SZKODY WYZĄDZONE PRZEZ JEGO ORGANY

1.7.15. W przypadku uznania niekonstytucyjności przepisu prawa orzeczenia Sądu Najwyższego powinny zawsze nakładać obowiązek pełnego naprawienia szkody i wszystkich negatywnych skutków od początku obowiązywania uchylonego prawa. Odpowiedzialność ta nie powinna być uzależniona od możliwości przypisania organowi winy. Orzeczenia usuwające z obiegu przepisy negatywnie oddziałujące na interesy obywateli (przedsiębiorców, podatników) działałyby zawsze od daty ich ogłoszenia, bez możliwości odłożenia ich skutków w czasie.

1.8. Pozostałe organy państwa

1.8.1. Prezesa Najwyższej Izby Kontroli wyznaczałby ten kandydat na prezydenta, który otrzymał w ostatnich wyborach drugi wynik. Rozwiążanie to doprowadzi do powierzenia zadań związanych z kontrolą legalności, celowości, rzetelności i gospodarności działań organów władzy przedstawicielowi opozycji. Analogiczne izby funkcjonowałyby na poziomie jednostek samorządu terytorialnego.

1.8.2. Potwierdzenie zarzutów izb kontroli w postępowaniu sądowym oznaczać powinno co najmniej ośmioletni zakaz pracy w sektorze publicznym dla skazanych osób.

1.8.3. Najwyższa Izba Kontroli powinna weryfikować także przedstawiane oceny skutków regulacji.

1.8.4. W związku z wprowadzeniem jednomandatowych okręgów wyborczych faktycznymi rzecznikami praw obywatelskich staliby się posłowie.

1.8.5. Prezesa Najwyższej Komisji Wyborczej wyznaczałby Prezes Sądu Najwyższego. Analogiczne komisje funkcjonowałyby na poziomie jednostek samorządu terytorialnego.

1.8.6. Prezesa Zarządu Banku Rzeczypospolitej Polskiej wyznaczałby Prezydent na okres swojej kadencji. 3 członków Rady Nadzorczej powoływałby Sejm, 3 członków – Senat.

1.8.7. Partie polityczne nie powinny być finansowane z budżetu państwa. Powinny działać w formie prawnej stowarzyszeń rejestrowych – bez żadnych przywilejów. Finanse partii politycznych powinny być jawne.

1.8.9. Zarządzenie referendum krajowego popartego podpisami dwóch milionów obywateli posiadających prawo głosowania w wyborach do Sejmu powinno być obligatoryjne, po prewencyjnej kontroli zgodności zaproponowanych rozwiązań z Konstytucją.

1.9. Likwidowane organy konstytucyjne

Zniesieniu uległy następujące organy konstytucyjne:

- 1) Naczelnego Sąd Administracyjnego i odrębne sądy administracyjne,
- 2) Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji,
- 3) Krajowa Rada Sądownictwa,
- 4) Trybunał Konstytucyjny,
- 5) Trybunał Stanu,
- 6) Rzecznik Praw Obywatelskich,
- 7) Rzecznik Praw Dziecka,
- 8) Prezes Rady Ministrów,
- 9) Rada Ministrów jako organ kolegialny,
- 10) Zgromadzenie Narodowe,
- 11) Rada Bezpieczeństwa Narodowego z Biurem,
- 12) Rada Gabinetowa,
- 13) ministrowie kierujący działami administracji rządowej jako samodzielne organy.

Zmniejszeniu uległy liczba posłów oraz senatorów.

1.10. Proponowana struktura ministerstw

1.10.1. Organy władzy wykonawczej powinny mieć swobodę kreowania struktur organizacyjnych w ramach przyznanych przez prawodawcę budżetów.

1.10.2. Wraz z przekazywaniem kompetencji zgodnie z zasadą pomocniczości oraz deregulacją konieczne będzie zmniejszenie struktury organizacyjnej państwa. Dzięki temu będzie ono mogło lepiej funkcjonować.

ZMNIEJSZENIE LICZBY MINISTERSTW: DO OŚMIU, A DOCELOWO DO SZEŚCIU

1.10.3. Do realizacji postanowień ustaw i polityki prezydenta wystarczy osiem ministerstw (okres przejściowy), a docelowo sześć ministerstw. Podporządkowanie im obecnych działów przedstawia Tabela 1.

- **Minister Wojny** koordynowałby funkcjonowanie wojska.
- **Minister Policji** koordynowałby funkcjonowanie służb mundurowych z wyłączeniem wojska.
- **Minister Finansów** zarządałby finansami i majątkiem państwa.
- **Minister Spraw Zagranicznych** koordynowałby politykę państwa wobec podmiotów zagranicznych.
- **Minister Sprawiedliwości i Administracji** odpowiadałby za funkcjonowanie sądów i urzędów nie podległych innym ministrom..

- Minister Gospodarki Terenami i Ochrony Środowiska regulowałby sprawy sporne w tej dziedzinie.

1.10.4. Dopóki Polska należy do Unii Europejskiej niezbędne będą dwa dodatkowe ministerstwa:

- **Minister Polityki Gospodarczej** kontaktowałby się z przedsiębiorcami funkcjonującymi we wszystkich branżach, od rolnictwa po informatyzację.

- **Minister Polityki Społecznej** odpowiadałby za działalność dobrotelną państwa adresowaną do masowego odbiorcy, np. chorych i ubogich.

Nowa struktura wymagałaby także pewnych przesunięć między działami administracji rządowej. Wyodrębnienia wymagają działy energetyki i zasobów naturalnych, dzięki czemu dział środowisko dotyczyłby jedynie jego ochrony, a dział gospodarka stałby się bardziej spójny. Wszelkie kwestie związane z klęskami żywiołowymi znalazłyby się w sprawach wewnętrznych, sprawy majątkowe trafiłyby do Skarbu Państwa, kwestie związane z rejestrami do administracji, a z emeryturami i rentami do zabezpieczenia społecznego.

Przejściowa struktura ośmiu ministerstw wynika z obecnej Konstytucji RP i faktu członkostwa Polski w Unii Europejskiej: oba te czynniki nakładają na rząd obowiązek prowadzenia działań, którymi zdaniem partii KORWiN rząd nie jest w stanie kompetentnie i z korzyścią dla obywateli się zajmować. Docelowa struktura rządu to sześciu ministrów: wojny, policji, spraw zagranicznych, finansów, sprawiedliwości oraz gospodarki terenami i ochrony środowiska.

Tabela 1. Propozycja podporządkowania działów administracji rządowej

L.p.	Proponowany skład Rady Ministrów	Dział administracji rządowej
1.	Minister Wojny	obrona narodowa
2.	Minister Policji	sprawy wewnętrzne
3.	Minister Finansów	budżet finanse publiczne Skarb Państwa
4.	Minister Spraw Zagranicznych	członkostwo w Unii Europejskiej sprawy zagraniczne
5.	Minister Sprawiedliwości i Administracji	administracja publiczna sprawiedliwość
6.	Minister Gospodarki Terenami i Ochrony Środowiska	<i>ochrona środowiska</i> budownictwo, lokalne planowanie i zagospodarowanie przestrzenne gospodarka wodna gospodarka morska <i>zasoby naturalne</i>
7.	Minister Polityki Gospodarczej	rozwój regionalny <i>energetyka</i> gospodarka instytucje finansowe informatyzacja łączność rolnictwo rozwój wsi rybołówstwo rynek rolne transport turystyka
8.	Minister Polityki Społecznej i Mecenatu Publicznego	oświata i wychowanie praca szkolnictwo wyższe rodzina zabezpieczenie społeczne zdrowie kultura i ochrona dziedzictwa narodowego kultura fizyczna nauka wyznania religijne oraz mniejszości narodowe i etniczne

Uwaga: *kursywą* zaznaczono nowe działy

2. Sprawiedliwość i Administracja

2.1. Administracja - założenia

- Każdy przepis uchwalany i obowiązujący w Polsce powinien podlegać ocenie pod względem jego wpływu na przedsiębiorczość, rodzinę i wykorzystanie czasu.
- Przepisy, które generują dla społeczeństwa więcej kosztów niż korzyści, powinny zostać uchylone.
 - Wprowadzimy zasadę „jeden nowy przepis – dwa uchylone”. Jako dobrą praktykę należy przyjąć, że każda nowa regulacja generująca jakiś obowiązek powinna się wiązać z ograniczeniem obowiązków wynikających z obowiązujących ustaw w podwójnej liczbie.
 - Eliminacja przepisów zgodnie ze wskazanymi regułami pozwoli na oszczędność czasu oraz na radykalną redukcję administracji.

2.1.1. Urzędnicy

2.1.1.1. Za urzędnika uważać należy osobę, która uczestniczy w przygotowaniu rozstrzygnięć władczych. Pozostali pracownicy sektora publicznego nie będą mieli takiego statusu.

2.1.1.2. Zlikwidujemy Krajową Szkołę Administracji Publicznej. Mając na celu radykalne zmniejszenie biurokracji, kształcenie kolejnych osób na stanowiska kierownicze w administracji nie jest celowe.

WYNAGRODZENIA W URZĘDACH MNIEJSZE NIŻ W SEKTORZE PRYWATNYM

2.1.1.3. Wynagrodzenia w sektorze publicznym nie powinny przewyższać wynagrodzeń w sektorze prywatnym zgodnie z zasadą „bogaty kraj, bogaci urzędnicy”.

PRZEKAZYWANIE ZADAŃ PAŃSTWA PRZEDSIĘBIORCOM I ORGANIZACJOM SPOŁECZNYM

2.1.1.4. Tam, gdzie to możliwe, funkcje państwa (np. prowadzenie więzień) powierzone zostaną podmiotom prywatnym (przedsiębiorstwom, organizacjom pozarządowym). Pozwoli to na zmniejszenie kosztów ich funkcjonowania dla podatników.

2.1.1.5. Wielkość administracji należy zmniejszyć co najmniej do rozmiarów sprzed rozpoczęcia transformacji z gospodarki centralnie sterowanej do rynkowej.

2.1.2. Postępowanie administracyjne

JEDNOINSTANCYJNE POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

2.1.2.1. Postępowanie administracyjne i odrębne postępowanie podatkowe należy uczynić jednoinstancyjnym, co je znacznie przyspieszy. Zgodnie z obowiązującymi przepisami decyzję zaskarża się do sądu za pośrednictwem organu administracji. Organy nadzoru nadal miałyby więc możliwość skorygowania jej.

LIKwidacja samorządowych kolegiów odwoławczych

2.1.2.2. Jednoinstancyjność postępowania pozwoli na likwidację samorządowych kolegiów odwoławczych, utrudniających funkcjonowanie samorządów i przedsiębiorców.

WProwadzenie zasady milczącej zgody w administracji

2.1.2.3. Brak terminowej decyzji administracyjnej rodzić będzie skutek domniemania zgody organu na rozstrzygnięcie zgodne z wnioskiem. W przypadku poniesienia w wyniku decyzji administracyjnej wydanej wskutek milczenia administracji szkody przez Skarb Państwa, odpowiedzialność materialną za takie straty poniesie bez ograniczeń odpowiedzialny urzędnik: państwu i jednostkom samorządu przysługiwać będzie regres w stosunku do urzędnika winnego zaniedbania.

WProwadzenie systemowego mechanizmu automatycznego badania efektywności przepisów proceduralnych

2.1.2.4. Każdorazowo po uchyleniu decyzji administracyjnej sąd powinien badać, czy doszło do tego z powodu złej jakości prawa, złego jego zastosowania przez urzędnika czy też nadużycia władzy. Pozwoliłoby to prawodawcy na korektę prawa, a władzy wykonawczej na wyciągnięcie konsekwencji materialnych, służbowych lub karnych wobec urzędników.

2.1.2.5. Sposób realizacji każdej sprawy urzędowej powinien podlegać ocenie przez obywatela (telefon lub SMS z prośbą o ewaluację).

2.1.2.6. Wyniki tej ewaluacji, w szczególności względne na tle identycznych stanowisk, powinny być jawne i dostępne w sieci. Podległyby one obligatoryjnemu uwzględnieniu przy podejmowaniu decyzji o wynagrodzeniach, premiach i awansach.

2.1.2.7. Urzędy powinny być zobowiązane do występowania do innych urzędów o wyciągi z dokumentów dotyczących danej sprawy. Zdejmie to z obywatela ciężar przekazywania informacji na swój temat, które państwo raz już posiadło.

2.1.3. Administracja skarbowa

2.1.3.1. Poborem wszelkiego rodzaju danin na rzecz sektora publicznego powinna zajmować się jednolita administracja skarbową. Dzięki temu obywatele kontaktowaliby się jedynie z urzędami skarbowymi, bez konieczności odwiedzania urzędów gminy, ZUS, PFRON itp.

2.1.3.2. Po uproszczeniu systemu podatkowego zobowiązania z tytułu danin przedawniałby się po upływie 3 lat. Do tego okresu też uległby skróceniu wymóg przetrzymywania dokumentacji.

2.1.3.3. Priorytetem administracji skarbowej powinna stać się kontrola opłacania podatków pośrednich (VAT, akcyzy).

2.1.4. Informatyzacja administracji

2.1.4.1. Stworzymy Polakom możliwość kontaktowania się z administracją w formie elektronicznej (mail, telefon) zamiast papierowej i osobistej. Elektroniczna forma doręczeń stanie się standardową możliwością w postępowaniu administracyjnym. Taki poziom obsługi zapewniają dziś banki.

2.1.4.2. Zbudujemy jednolity system informatyczny i jednolity system identyfikacji wizualnej. Obejmowały on wszystkie organy władzy publicznej – ich strony internetowe, papiery firmowe, wizytówki, herby, nazwy, logo itp. Skończymy z absurdalnym bałaganem i samowolą panującymi w tym zakresie.

2.1.4.3. Oprogramowanie niezbędne do kontaktowania się obywateli z urzędami będzie udostępniane nieodpłatnie.

2.1.4.4. Bazy danych urzędów zostaną ujednolicone tak, by bez problemów móc być łączone. Pozwoli to na zlikwidowanie rozbieżności między danymi w dyspozycji różnych urzędów, np. w Centralnej Bazie Danych Księg Wieczystych, Głównym Urzędzie Geodezji i Kartografii oraz wydziałach finansowych jednostek samorządu terytorialnego.

2.1.4.5. Wyniki wszystkich głosowań osób wybieranych w wyborach powszechnych, w tym z posiedzeń komisji i podkomisji sejmowych, będą dostępne w Internecie.

2.2. Sprawiedliwość – Założenia

- Celem państwa w obszarze sprawiedliwości jest sprawiedliwe, ostateczne i szybkie rozstrzyganie sporów oraz doprowadzenie do pełnego zadośćuczynienia pokrzywdzonym i poszkodowanym.

- Wszystkie przepisy karne powinny być zgromadzone w Kodeksie karnym.

- Za umyślne pozbawienie życia innego człowieka sąd powinien móc wymierzyć karę główną.

- Kary pozbawienia i ograniczenia wolności należy możliwie szeroko zastępować grzywnami i rekompensatami.

- Warunkowe zawieszenie wykonania kary powinno zostać zlikwidowane. Kary za każde przestępstwo powinny być wykonywane niezależnie.

- Odpowiedzialność karną należy możliwie szeroko zastępować odpowiedzialnością cywilną.

- Wypowiedzi nie powinny być penalizowane. W szczególności dostawcy hostingu nie powinni odpowiadać za wypowiedzi użytkowników Internetu.

- Pozwy zbiorowe powinny stać się realnym narzędziem ochrony praw podmiotowych Polaków.

- Rosnące umiędzynarodowienie Polski skutkuje koniecznością profesjonalnej reprezentacji procesowej naszego kraju. Postuluje się zmianę Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa w Prokuraturę Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, faktycznie zdolną do sprawowania efektywnego zastępstwa procesowego wobec coraz bardziej złożonych wyzwań prawnych.

- Pion prokuratorowski IPN powinien być włączony do prokuratury.

2.2.1. Praca sądów

2.2.1.1. Sądy gminne mogłyby być właściwe dla kilku gmin. Rozstrzygałyby one w drobnych sporach cywilnych, sprawach o wykroczenia i tych sprawach karnych, w których nie występowało by o karę bezwzględnego pozbawienia wolności.

2.2.1.2. Sądy należy zwolnić z obowiązku prowadzenia rejestrów państwowych (Krajowego Rejestru Sądowego, Księg Wieczystych, Zastawów). Ich prowadzenie można skutecznie zlecić przedsiębiorcom.

2.2.1.3. Postępowania powinny być skoncentrowane w czasie celem ich przyspieszenia.

2.2.1.4. Należy stworzyć centralny rejestr biegłych na poziomie ministerstwa.

2.2.1.5. Strona kwestionująca przyczynę niestawiennictwa w sądzie osoby wezwanej powinna mieć prawo do jej zbadania na własny koszt i ryzyko.

2.2.1.6. Kłamstwo obciążające innych w procesie karnym powinno być karane.

2.2.2. Zawody prawnicze

2.2.2.1. W związku ze zmianą zasad naboru do zawodu sędziowskiego, aplikacja sędziowska zostanie zniesiona. Sędziami będą zostawali prawnicy z dużym doświadczeniem zawodowym i życiowym.

2.2.2.2. Zniesiemy monopol przynależności adwokatów i radców prawnych do jednej izby zawodowej: umożliwimy wyodrębnianie i tworzenie konkurencyjnych izb zawodowych.

2.2.2.3. Prokuratura powinna być podporządkowana ministrowi sprawiedliwości.

2.2.2.4. Na czele prokuratury gminnej powinni stać prokuratorzy wybierani przez mieszkańców danej gminy. Prokuratorami wyższych szczebli powinny pozostać osoby wybierane przez ministra spośród osób dwukrotnie wybranych na stanowisko prokuratora gminnego.

2.2.2.5. Notariusze uzyskają możliwość znacznie szerszego działania niż obecnie, m.in. do: przeprowadzania mediacji, prowadzenia postępowań nakazowych i upominawczych, dokonywania wpisów do rejestrów, w tym działalności gospodarczej i ksiąg wieczystych, wydawania numerów identyfikacyjnych, nadawania klauzuli apostille oraz gromadzenia dokumentów wymaganych do sporządzenia czynności notarialnych. Odciąży to sądy i zwiększy sprawność funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości,

2.2.2.6. Przedstawiciele zawodów prawniczych, w tym sędziowie i prokuratorzy, powinni ponosić odpowiedzialność karną i cywilną za przekraczanie uprawnień i nadużycie władzy na zasadach obowiązujących dziś notariuszy: surowo, odpowiadając całym posiadanym majątkiem.

2.2.2.7. Wszelkie licytacje komornicze powinny podlegać centralnej rejestracji udostępnianej w sieci z odpowiednim wyprzedzeniem.

3. Bezpieczeństwo kraju

3.1. Organizacja służb mundurowych

3.1.1. Bezpieczeństwo kraju należy traktować w sposób niepodzielny, co wymaga faktycznej współpracy wszystkich służb i odejścia od myślenia resortowego na rzecz podejścia całkowitego. Obecnie współpraca ta jest iluzoryczna w związku z rozmyciem kompetencji i odpowiedzialności rozmaitych organów państwa, zwłaszcza Prezydenta RP i rządu.

Poszczególne służby powinny ulec połączeniu tak, by ich łączna liczba została zmniejszona – przykładowo funkcjonowałyby:

1) Siły Zbrojne, odpowiedzialne za ochronę całego państwa przed zagrożeniem zewnętrznym,

2) Siły Ochronne, odpowiedzialne za fizyczną ochronę kluczowych obiektów i wyznaczonych osób wewnętrz państwa (obejmujące m. in. dotychczasową Straż Graniczną, Służbę Więzienną, Straż Ochrony Kolei i Biuro Ochrony Rządu),

3) Siły Policyjne, odpowiedzialne za ściganie naruszeń prawa krajowego (obejmujące też m. in. dotychczasową straż miejską, Inspekcję Transportu Drogowego i Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego),

4) Służba Skarbową, odpowiedzialna za zwalczanie przestępstw gospodarczych (obejmująca m. in. Urząd Kontroli Skarbowej, Służbę Celną i Centralne Biuro Antykorupcyjne),

5) Służba Ratownicza, odpowiedzialna za wszelkie akcje ratunkowe (koordynująca działania Straży Pożarnej, Pogotowia Ratunkowego, WOPR, GOPR, TOPR, Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa itp.),

6) Służba Wywiadowcza, odpowiedzialna za pozyskiwanie informacji (stworzona na bazie Agencji Wywiadu i Służby Wywiadu Wojskowego),

7) Służba Wewnętrzna, odpowiedzialna za kontrolowanie innych służb, a w szczególności za działalność kontrwywiadowczą (stworzona na bazie m.in. Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Żandarmerii Wojskowej).

3.1.2. Redukcja rodzajów służb i precyzyjne rozgraniczenie ich kompetencji pozwoli na ich lepszą koordynację.

3.1.3. Żołnierzy i funkcjonariuszy należy objąć powszechnym systemem emerytalnym. Oznaczać to będzie konieczność renegocjowania wynagrodzeń tych grup zawodowych tak, by za trud pracy z narażeniem życia otrzymywali oni godzawe wynagrodzenie od razu, a nie w części dopiero w wieku emerytalnym.

3.1.4. Należy niezwłocznie uchylić przepisy, w oparciu o które szeregowcy, którzy nie uzyskali awansu na podoficerów są wydalani z wojska.

3.1.5. Sprawy sądowe żołnierzy i funkcjonariuszy powinny być prowadzone przed sądami powszechnymi. Odrębne sądownictwo wojskowe zostanie zlikwidowane.

3.2. Udział obywateli – obrona terytorialna, powszechniejszy dostęp do broni

3.2.1. System bezpieczeństwa Polski powinien uwzględniać i wykorzystywać naturalną skłonność obywateli do poprawy tego aspektu działalności państwa.

3.2.2. Obywatel musi umieć się bronić przed różnymi zagrożeniami, inaczej nie będzie wolny, a zdany na pomoc innych obywateli lub łaskę obcych państw.

3.2.3. Konieczna jest odbudowa systemu powszechnych szkoleń dla obywateli, związanych z ochroną życia, mienia i kraju.

3.2.4. System funkcjonowania Sił Zbrojnych należy uzupełnić o systematycznie rozbudowywaną Obronę Terytorialną, funkcjonującą na bazie nowego podziału administracyjnego kraju.

3.2.5. Celem Obrony Terytorialnej będzie bieżące szkolenie jej członków, zapewnienie Siłom Zbrojnym sprawnego poboru na wypadek konfliktów oraz prowadzenie regularnych i skoordynowanych działań militarnych w razie ataku nieprzyjaciela.

3.2.6. Obronę Terytorialną, budowaną na bazie Narodowych Sił Rezerwowych, należy systematycznie rozbudowywać, w oparciu kolejno o: ochotników, rekrutujących się zwłaszcza z licznych w Polsce grup rekonstrukcyjnych, prywatne podmioty dostarczające usługi w obszarze bezpieczeństwa, kolejne szkolone roczniki obywateli.

3.2.7. Dla zwiększenia użyteczności Obrony Terytorialnej należy stopniowo poszerzać dostęp do broni przechowywanej w domu. Wymaga to wzrostu kultury obchodzenia się z nią w oparciu o najlepsze wzorce europejskie.

3.2.8. Każdy obywatel powinien znać zadania stojące przed nim w czasie ewentualnego zagrożenia. Zwiększy to poczucie wspólnoty oraz morale całego społeczeństwa.

3.2.9. Poza rozbudową obrony terytorialnej należy odbudować kadry cywilne pracujące dla systemu bezpieczeństwa kraju. Funkcje cywilne nie mogą być realizowane przez żołnierzy pełniących służbę.

3.3. Finansowanie sił zbrojnych

3.3.1. W pierwszej kolejności należy zwiększyć wydatki na obronność o połowę. Powinny one obejmować jedynie nakłady na bieżące i przyszłe bezpieczeństwo, nie na przeszłe.

3.3.2. Wydatki przeszłe (czyli wydatki na emerytury i renty) powinny być ujmowane albo jako wydatki z tytułu ubezpieczeń społecznych (w części odpowiadającej standardowym emeryturom), albo jako wydatki z tytułu spłaty zadłużenia (w części wyższej niż standardowe emerytury).

3.3.3. Powiększanie wydatków na obronność doprowadzi do urealnienia zaniżonych wynagrodzeń, zwiększenia liczebności żołnierzy zdolnych do faktycznych działań bojowych, polepszenia stanu wyszkolenia oraz – przede wszystkim – polepszenia jakości wyposażenia.

3.3.4. Obecna liczebność korpusu oficerskiego zostanie zamrożona.

3.3.5. Wydatki na sprzęt powinny stanowić co najmniej połowę wydatków na obronność narodową. Polska nie potrzebuje lotniskowców, nie prowadzi też rozbudowy arsenalu jądrowego, a zatem w pozostałych obszarach powinna być zdolna do odpowiedniego wyposażenia swojej armii na najwyższym poziomie.

3.3.6. Uzbrojenie Sił Zbrojnych powinno podlegać faktycznej i ciągłej modernizacji i w możliwie dużym stopniu opierać się na rozwijanej produkcji krajowej lub produkcji zagranicznej zlokalizowanej w Polsce.

3.3.7. Stabilizację warunków produkcji na rzecz służb mundurowych mogą umożliwić wieleotenne kontrakty na dostawy, warunkowane bieżącym rozwijaniem parametrów technicznych.

3.3.8. Dla zapewnienia korzyści skali konieczna jest współpraca z sojuszniczymi państwami sąsiednimi lub kluczowymi partnerami regionalnymi.

3.3.9. Należy postulować włączenie do wydatków UE możliwości finansowania sił zbrojnych państw biorących na siebie ciężar ochrony zewnętrznych granic Unii.

3.4. Siły zbrojne

3.4.1. Podstawowym celem obrony jest ochrona ludności i terytorium Polski przed zniewoleniem lub zniszczeniem.

3.4.2. Militarne zagrożenia dla Polski zasadniczo odbiegają od wyzwań stojących przed polskimi kontyngentami wojskowymi. Siły Zbrojne powinny być gotowe do przeprowadzania prewencyjnych ataków uprzedzających (co wymaga zmian w prawie) i do ich odparcia.

3.4.3. Polska musi być przygotowana do obrony przed pokazową, krótkotrwałą interwencją na jej terytorium, połączoną z atakami niekonwencjonalnymi (np. na systemy informatyczne).

3.4.4. Do najpilniejszych zadań stojących przed Siłami Zbrojnymi należy budowa potencjału odstraszania, stworzenie tarczy antyrakietowej przeciwko pociskom krótkiego i średniego zasięgu, odbudowa systemu obrony przeciwlotniczej i zdolności operacyjnych marynarki wojennej.

3.4.5. Fundamentalne dla odbudowy suwerenności RP jest natychmiastowe uchylenie ustawy o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium RP, która umożliwia interwencję zbrojną obcych armii na terytorium RP bez zgody Sejmu.

3.4.6. Należy odtworzyć sprawnie działający system mobilizacji i przeszkolenia rezerw oraz istotnie zwiększyć liczbę zawodowych żołnierzy szeregowych. Cel minimum to stutysięczna (licząc tylko ludzi noszących broń!) armia.

3.4.7. W trakcie pokoju niezbędne jest rygorystyczne przestrzeganie dyscypliny i procedur w codziennej pracy żołnierzy.

3.4.8. Udział Polski w misjach powinien wynikać wyłącznie z chęci wypełniania zobowiązań sojuszniczych, poprawy komunikacji z jednostkami alianckimi oraz przeszkolenia w warunkach bojowych oddziałów wojskowych, a zwłaszcza potencjalnej kadry dowódczej.

3.4.9. Polskie kontyngenty wojskowe powinny otrzymywać wsparcie prawnicze, co pozwoli uniknąć sytuacji godzących w dobre imię żołnierzy.

3.4.10. Siły Zbrojne muszą być gotowe do sprawnego przeniesienia walk na terytorium wroga celem minimalizacji strat własnych (ludzkich lub materialnych całego społeczeństwa).

3.4.11. Istotnym elementem odstraszania jest zdobycie zdolności do ataku na odległość, np. dzięki wykorzystaniu odpowiednio uzbrojonych okrętów podwodnych, nowoczesnemu lotnictwu czy wojskom pancernym.

3.5. Wojskowa współpraca regionalna

3.5.1. Polska powinna wspierać utrzymywanie zdolności NATO do szybkiego reagowania, dbając o realność i aktualność planów tego typu działań.

3.5.2. Zdolność tę zwiększy poszerzenie NATO o państwa regionu – Szwecję, Finlandię czy Mołdawię – o ile te zechciałyby przystąpić do tej organizacji. Współdziałające nordyckie siły powietrzne i morskie są w stanie zrównoważyć inne siły w obszarze Morza Bałtyckiego.

3.5.3. Należy dążyć do stałej współpracy wojskowej z armiami państw sąsiednich, zwłaszcza Niemiec, Czech, Białorusi.

3.5.4. Szczególne więzi militarne, poza państwami Grupy Wyszehradzkiej, powinny też łączyć Polskę ze Szwecją, Rumunią i Turcją.

3.6. Sprawy wewnętrzne

3.6.1. Należy uprościć procedurę zgłoszenia przestępstw i wykroczeń np. dzięki wykorzystaniu drogi elektronicznej lub składaniu zeznań w miejscu zamieszkania.

3.6.2. Wiek pełnej odpowiedzialności karnej powinien zostać obniżony do 13 lat.

3.6.3. Prawo powinno być egzekwowane, a nie ośmieszane nadużywaniem instytucji znikomej szkodliwości społecznej: należy ją zlikwidować w kodeksie karnym.

3.6.4. Interwencje policyjne powinny być obowiązkowo nagrywane. Ich podjęcie bez spełnienia takiego wymogu traktowano by jako domniemanie przekroczenia kompetencji przez funkcjonariuszy. Interwencje policji w zakrytych twarzach lub bez widocznego numeru identyfikacyjnego powinny być zakazane.

3.6.5. Należy stworzyć system powiadamiania o zagrożeniach w oparciu o strukturę jednostek ochotniczych i sieci komórkowe, pozwalające poinformować wszystkie osoby znajdujące się w danej lokalizacji.

3.6.6. Postuluje się likwidację izb wytrzeźwień jako reliktów minionego systemu. Osoby nietrzeźwe oddawane byłyby procedurom ratowania zdrowia lub życia na koszt własny. Więźniowie powinni obowiązkowo pracować.

3.7. Przestępstwa gospodarcze

3.7.1. Podniesienie dolnej granicy kary za przestępstwa korupcyjne oraz intensyfikacja szkoleń dla prokuratorów z zakresu zwalczania przestępcości gospodarczej pozwolą na uniknięcie sytuacji, w której jedynie 5% skazanych skorumpowanych osób trafia do więzienia.

3.7.2. Obszar zagrożenia korupcją ograniczy: minimalizacja zakresu decyzji uznaniowych, oparcie prywatyzacji na licytacji, minimalizacja wielkości dotacji i przeciwdziałanie konfliktom interesów.

3.7.3. Poprawę sytuacji gwarantuje poszerzanie zakresu zakupów z wolnej ręki przy pełnej jawności zawieranych przez państwo i podmioty publiczne umów.

3.7.4. Każda sprawa przegrana przez Skarb Państwa wymaga postępowania wyjaśniającego ze strony Najwyższej Izby Kontroli. W jego wyniku albo uruchamiano by postępowanie regresowe wobec urzędnika, albo dokonywano by zmian personalnych, albo formułowało by postulaty dotyczące zmiany prawa.

4. Sprawy zagraniczne

4.1. Cele, możliwości i ograniczenia

4.1.1. Celem polskiej polityki zagranicznej powinno być zwiększenie suwerenności i podmiotowości państwa polskiego, efektywna realizacja interesów polskich obywateli oraz ochrona ich praw poza granicami, a także kształtowanie ładu międzynarodowego zgodnie z polską racją stanu.

4.1.2. Starzenie się społeczeństw oraz wzrost napięć etnicznych i religijnych w państwach Zachodu skutkuje osłabianiem się ich gospodarek i niechęcią do angażowania konfliktu.

4.1.3 Wielobiegunowy podział świata wymagać będzie od Polski wszechstronności wysiłków dyplomatycznych, zorganizowanych w odmienny od dotychczasowego sposób.

4.1.4. W polityce zagranicznej nie da się uciec od aspektów związanych z położeniem. Polska na zachodzie graniczy z najsielniejszym gospodarczo państwem kontynentu, na północy zaś z najsielniejszym militarnie państwem kontynentu.

4.1.5. Atutem naszego kraju powinno się stać położenie między fragmentem najkrótszej linii łączącej Morze Bałtyckie z Morzem Adriatyckim (Szczecin-Triest) oraz fragmentem najkrótszej linii łączącej Morze Bałtyckie z Morzem Czarnym (Kaliningrad-Odessa).

4.1.6. Podejście do polityki zagranicznej i obecności Polski w UE powinien determinować realizm polityczny, uwzględniający kondycję państwa w jego obecnym stanie. Prowadzenie efektywnej polityki zagranicznej wymaga uporządkowania polityki wewnętrznej państwa, przywrócenia mu sterowności, stabilności i systematycznego obniżania polskiego zadłużenia.

4.2. Zasady prowadzenia polityki zagranicznej.

4.2.1. Poszukiwanie dobra wspólnego w systemie wielobiegowym wymaga oparcia polskiej dyplomacji na szeregu zasad, podzielanych przez główne siły polityczne i tę część elit, która jest zaangażowana w politykę zagraniczną (funkcjonariuszy publicznych, przedsiębiorców).

4.2.2. Zasada prymatu interesu państwowego jest wiążąca przy prowadzeniu polityki zagranicznej.

4.2.3. Zasada optymalizacji polega na porównywaniu korzyści z działań dyplomatycznych z kosztami ich osiągnięcia celem trafnego wykorzystywania ograniczonych możliwości.

4.2.4. Zasada poszanowania suwerenności innych państw oznacza nieingerowanie w ich politykę wewnętrzną celem minimalizowania obszaru sporów.

4.2.5. Zasada legalizmu, czyli opierania relacji na dobrowolnych umowach z określonymi sposobami rozstrzygania sporów, pozwoli na uniknięcie emocjonalnego charakteru relacji.

4.2.6. Zasada wzajemności, czyli budowania relacji na poszanowaniu równości stron, umożliwi ich oparcie na faktycznym wyrażonym obustronnym szacunku.

4.3. Działania

4.3.1. Strategicznym celem Polski w zakresie polityki zagranicznej jest odzyskanie suwerenności, co wymaga odstąpienia od Traktatu Lizbońskiego i przebudowy bazy traktatowej Unii.

4.3.2. Bezwzględne priorytety polityki zagranicznej RP to: uchylenie pakietu energetyczno-klimatycznego i odstąpienie od pokrewnych porozumień i odzyskanie możliwości suwerennego decydowania o polityce imigracyjnej Polski.

4.3.3. Należy prowadzić konsekwentną politykę blokowania przekazywania kolejnych obszarów działania państwa na poziom unijny i demontowania obecnie obowiązujących polityk unijnych.

4.3.4. W szczególności należy sprzeciwiać się harmonizacji podatków na poziomie UE lub międzynarodowym.

4.3.5. Popieramy dążenie do odbiurokratyzowania UE i wspierania programów oszczędnościowych. UE potrzebuje głębszej deregulacji, w wyniku której nastąpi przebadanie całego prawa unijnego pod kątem jego zgodności zasadą pomocniczości, identyfikacji grup wspieranych i faktycznego przybliżenia rzeczywistych działań do deklarowanych celów.

4.3.6. Oceny skutków regulacji UE powinny być przygotowywane z uwzględnieniem wpływów na poszczególne gospodarki państw i krajów w państwach federalnych. Przeciwstawiamy się stosowaniu ukrytej pomocy publicznej przez niektóre państwa UE ze szkodą dla wspólnego rynku, a zwłaszcza dla polskich przedsiębiorców.

4.3.7. Postulować należy zwiększenie swobody państw członkowskich w dysponowaniu przyznanymi im środkami z budżetu UE, jeżeli sprzyjać to będzie redukcji ich zadłużenia, pod warunkiem wbudowania mechanizmów gwarantujących trwałość tego procesu. Przykładowo państwo zadłużone mogłoby mieć zmniejszoną składkę członkowską oraz pomoc unijną o kwotę, którą zdecyduje się przekazać na spłatę wierzytelności.

4.3.8. Zdecydowanie opowiadamy się przeciwko przystąpieniu Polski do strefy euro. Należy dokonać przeglądu wszystkich umów wiążących Polskę, określić korzyści i koszty wynikające z ich funkcjonowania, zaproponować metody rozstrzygania sporów i dążyć do modyfikacji lub odstąpienia od umów formalnie lub faktycznie naruszających zasadę wzajemności.

4.3.9. Polska powinna w szczególności wypowiedzieć umowy o wzajemnej ochronie inwestycji jako systemowo niesymetryczne, a także wystąpić z Międzynarodowej Organizacji Pracy.

4.3.10. Ministerstwo powinno na bieżąco aktualizować listę organizacji międzynarodowych, których członkiem jest Polska. Członkostwo w wielu z nich jest niepotrzebne, gdyż ich cele konsumowane są przez członkostwo w Unii Europejskiej.

4.3.11. Celem Polski powinna być budowa międzynarodowej koalicji na rzecz zmian w ochronie patentowej i ochronie praw autorskich w kierunku skrócenia czasu ochrony.

4.3.12. Obecna polityka zagraniczna, będąca w istocie turystyką na koszt podatnika, powinna ulec zakończeniu. Środki finansowe powinniśmy kierować na ochronę polskich interesów i praw Polaków.

4.4. Polacy poza granicami

4.4.1. W interesie Polski leży popieranie reemigracji jej ludności.

4.4.2. Polacy mieszkający na Wschodzie powinni, pozostając w ścisłych, żywych i codziennych związkach z Polakami w Rzeczypospolitej, stanowić najlepszą wizytówkę naszego narodu w tej części Europy. Należy umożliwić im możliwie łatwe uzyskanie potwierdzenia i udokumentowania posiadania polskiego obywatelstwa.

4.4.3. Należy przeciwdziałać próbom utożsamiania Polaków za granicą z konkretną tamtejszą opcją polityczną – Rzeczpospolita nie może stawić Polaków przed ryzykiem konieczności wyboru między lojalnością wobec ich aktualnego kraju zamieszkania a lojalnością wobec narodu.

5. Sprawy skarbowe

5.1. Założenia

5.1.1. Konstytucja powinna zawierać zakaz uchwalania niezrównoważonych budżetów w jednostkach sektora finansów publicznych posiadających własną osobowość prawną.

5.1.2. Państwo polskie powinno wycofywać się z działalności produkcyjnej i ograniczać ilość wydatkowanych pieniędzy w stosunku do PKB. Ponieważ niektóre obszary aktywności gospodarczej są ściśle kontrolowane przez inne państwa (energetyka, finanse, media, telekomunikacja czy sektor zbrojeniowy), Polska powinna prowadzić w nich efektywną politykę regulacyjną lub – w zakresie eksploatacji zasobów naturalnych – właścielską.

5.2. Pieniądz

5.2.1. Należy stanowczo odrzucić tezy o dobrotczynnych skutkach wzrostu cen. Celem banku centralnego nie może być psucie polskiego pieniądza, lecz dbanie o jego wartość.

5.2.2. Bank centralny nie powinien zajmować się promowaniem obcego pieniądza, w szczególności euro. Bank centralny nie powinien prowadzić „akcji edukacyjnych”, które ingerują w wolność mediów i wpływają na opinię publiczną.

5.2.3. Pełna jawnosć informacji o rezerwach, polityce lokowania środków i związanych z nimi transakcjach banku centralnego gwarantuje ich bezpieczeństwo i możliwość uczciwej oceny kierownictwa banku centralnego.

5.2.4. Należy sprowadzić do kraju polskie złoto zdeponowane za granicą oraz powiększać rezerwy kruszcowe kosztem innych aktywów.

5.3. Dochody

KONSTYTUCYJNE OGRANICZENIE MAKSYMALNEJ WIELKOŚCI ŁĄCZNIE POBIERANYCH DANIN PUBLICZNYCH DO 1/3 PKB

5.3.1. Wypłaty środków z sektora finansów publicznych dla osób fizycznych (wynagrodzenia, emerytury, renty, zasiłki) będą naliczane i dokonywane w kwotach netto, tzn. po potrąceniu dzisiejszych składek i podatków bezpośrednich. Pobieranie przez państwo podatków od siebie samego to kuriozum.

5.3.2. Zmiany podatkowe powinny prowadzić do minimalizacji liczby podmiotów zobowiązanych do kontaktowania się z urzędami skarbowymi. Należy skończyć z rozdzieleniem funkcji podatnika i płatnika.

5.3.3. Uproszczenie prawa podatkowego i likwidacja najbardziej szkodliwych podatków (PIT, CIT) pozwoli na jego kodyfikację.

5.3.4. Wszystkie podatki są złe. Nie ma podatków neutralnych. Największą szkodliwość społeczną generują daniny nakładane na pracę, z których dziś pochodzi większość dochodów publicznych. Sytuacja ta powinna zostać zmieniona.

5.3.5. Podatek od budowli należy zmniejszyć z 2% do 0,2% ich wartości. Powinien być też mówić być odliczany od innych podatków.

5.3.6. Należy zlikwidować podatki dochodowe: PIT i CIT, ujednolicić VAT na poziomie jednej stawki – docelowo minimalnej stawki podatkowej dopuszczalnej przez UE 15%.

5.3.7. Stawki akcyzy należy zmniejszyć do najniższego z możliwych poziomów, jakie wymaga Unia Europejska. Na forum UE będziemy zabiegali o obniżenie tych stawek.

5.3.8. Wszyscy przedsiębiorcy powinni mieć pełne prawo odliczania VAT od zakupionego paliwa.

5.4. Daniny od osób fizycznych

5.4.1. Trzeba skończyć z podtrzymywanym w Polsce założeniem o ekonomicznym związku między wysokością odprowadzanych składek a wysokością rent i emerytur. Związek ten ma wyłącznie charakter prawny. Faktycznie ZUS i KRUS są w coraz większej części finansowane z budżetu państwa.

5.4.2. Podatek od spadków powinien zostać zlikwidowany.

5.5. System wydatków

5.5.1. Podstawą wydatkowania pieniędzy środków publicznych powinna być pełna jawność.

5.5.2. Co do zasady, wszystkie umowy i dokumenty księgowe dotyczące wydatków państwa powinny być jawne i publikowane w Internecie na stronach podmiotów wydatkujących pieniądze polskich podatników. Podstawą odstąpienia od tej zasady może być jedynie ochrona bezpieczeństwa publicznego.

5.5.3. Postulujemy stopniową i konsekwentną obniżkę wydatków publicznych do co najwyżej 1/3 PKB.

5.5.4. Tempo obniżki wydatków powinno być dużo szybsze niż dochodów, dzięki czemu dług publiczny jak najszybciej zacznie maleć.

5.5.5. Dotowanie jakiekolwiek produkcji pieniężmi polskiego podatnika powinno zostać zakazane.

5.5.6. Działalność informacyjna jednostek publicznych powinna odbywać się co do zasady w Internecie. Wprowadzimy zakaz wydawania pieniędzy polskich podatników na reklamę zewnętrzną. Finansowanie prasy przez państwo i samorządy to ingerencja w jej niezależność i powinna zostać zakazana.

5.5.7. Należy skończyć z pozabudżetową alokacją środków i włączyć fundusze celowe do budżetu. Wydatki likwidowanych agencji i funduszy celowych powinny być pod pełną bezpośrednią kontrolą posłów w ramach budżetu państwa.

5.5.8. Wydatki państwa powinny zostać podzielone między szczegółowo opisane zadania, co pozwoli wprowadzić czytelny budżet zadaniowy w kraju.

5.5.9. Budżet powinien być uzupełniony o 4-letnią projekcję. Niewykorzystane w danym roku środki krocząco przesuwano by na kolejny rok budżetowy.

5.5.10. Jednostki sektora finansów publicznych powinny regulować płatności nie później niż w terminie 30 dni.

5.5.11. Samorządy powinny mieć zagwarantowane środki na oddolną realizację nakładanych na nich przez państwo zadań publicznych w oparciu o budżety zadaniowe.

5.5.12. Sprawozdanie z wykonania budżetów jednostek sektora finansów publicznych powinny być poddawane niezależnemu audytowi wykonywanemu przez prywatne firmy audytorskie.

5.6. Dług publiczny

5.6.1. Wysokość dłużu publicznego powinna być w systematyczny sposób redukowana, zgodnie z długoterminowym harmonogramem, gdyż zwiększy to podmiotowość Polski, pozwoli na obniżkę podatków, które obciążają najuboższych i umożliwi naturalne zmniejszenie cen kredytu, dławiących obecnie inwestycje w Polsce.

5.6.2. Możliwie szybko należy ograniczyć długi samorządów i pozabudżetowych jednostek sektora finansów publicznych, w tym państwowych osób prawnych.

5.6.3. Wprowadzimy konstytucyjny zakaz uchwalania budżetu z deficytem w warunkach pokoju. Uchwalenie budżetu z deficytem będzie możliwe jedynie w warunkach stanu wyjątkowego, wojennego lub wojny.

5.6.4. Informacje o wszelkich formach zadłużenia i stanie zobowiązań długoterminowych państwa powinny być publicznie dostępne (kto, co, od kogo, na ile, za ile).

5.7. Reprywatyzacja

5.7.1. Kwestie reprewatyzacji powinny zostać ostatecznie zamknięte w drodze ustawy.

5.7.2. Należy ostatecznie ustalić zakres wszelkich roszczeń reprewatyzacyjnych wobec podmiotów publicznych.

5.7.3. Zobowiązania państwa z tytułu reprewatyzacji trzeba zrealizować w całości; tam, gdzie to możliwe, powinien nastąpić zwrot mienia w naturze.

5.7.4. W pierwszej kolejności należy zakończyć sprawy wynikające z łamania prawa obowiązującego w Polsce od 1944 roku, w tym ograniczeń w wysokości zwrotu mienia zabużańskiego.

5.7.5. Kolejne kroki powinny dotyczyć zwrotów mienia przejętego bez pełnych odszkodowań.

5.7.6. Zakończenie zwrotu zagrabiowanego w okresie PRL majątku związków wyznaniowych pozwoli na likwidację Funduszu Kościelnego.

6. Majątek państwa i zamówienia publiczne

6.1. Należy dokończyć prywatyzację. Docelowo w rękach państwa powinny pozostać tylko kluczowe strategiczne przedsiębiorstwa związane z infrastrukturą.

6.2. Pozostałe przedsiębiorstwa i wybrane zakłady budżetowe należy prywatyzować wyłącznie przez aukcje lub giełdę, bez przywilejów.

6.3. W prawie UE powinna być przyjęta zasada wzajemności dotycząca możliwości inwestowania podmiotów pozaunijnych w infrastrukturę przesyłową.

6.4. Wprowadzenie stabilnego systemu podatków od zasobów naturalnych pozwoli na prywatyzację ich pozyskiwania z uwzględnieniem interesu publicznego.

6.5. Rynek pocztowy wymaga deregulacji i prywatyzacji Poczty Polskiej.

6.6. Program „Inwestycje Polskie” należy zakończyć, a spółkę „Polskie Inwestycje Rozwojowe” zlikwidować – państwo nie powinno na polu gospodarczym konkurować ze swoimi przedsiębiorcami.

6.7. Tam, gdzie prawo UE na to pozwala, zamówienia publiczne należy realizować z wolnej ręki, przy pełnej jawności wybranych ofert.

6.8. Warunki zamówień powinny nie mogą dyskryminować małych przedsiębiorstw, dzięki czemu skróci się łańcuch podwykonawców.

6.9. Jeżeli kryterium wyboru najkorzystniejszej oferty w przetargu jest cena, to jego zwycięzca powinien otrzymywać wynagrodzenie równe cenie z przedostatniej najlepszej propozycji.

6.10. Należy stworzyć centralny rejestr nieruchomości publicznych wraz z oznaczeniem umów długoterminowo je obciążających (np. najmu czy dzierżawy). Pozwoli to radykalnie poprawić jakość zarządzania mieniem publicznym, dokonać prywatyzacji zbędnego majątku i zmniejszyć pole do korupcji i nadużyć.

6.11. Instytucja użytkowania wieczystego powinna zostać trwale zniesiona i przekształcona w pełne prawo własności.

6.12. Zmniejszenie liczby urzędników pozwoli na zmniejszenie kosztów pośrednich funkcjonowania urzędów, w tym na minimalizację liczby obiektów publicznych i ich scalanie.

6.13. Należy z mocy prawa uruchamiać wszelkie możliwe regresy wobec urzędników i sędziów.

7. Mecenat publiczny

7.1. Kultura

7.1.1. Głównym zadaniem państwa w obszarze kultury jest ochrona zabytków i opieka nad nimi. Należy dążyć do możliwie szerokiego włączenia zasobów zabytkowych w realizację innych działań publicznych, gdyż utrzymywanie niewykorzystanych budowli kosztują zbyt dużo.

7.1.2. Prowadzenie muzeów powierzyć należy podmiotom prywatnym, fundacjom i stowarzyszeniom.

7.1.3. Należy uchwalić ustawę o miejscach pamięci narodowej i przypisać w niej opiekę nad miejscami pamięci oraz nad grobami i cmentarzami wojennymi do zadań własnych gminy.

7.1.4. Pomniki poświęcone pamięci żołnierzy obcych armii powinny znaleźć się na cmentarzach, pozbawione dwuznacznych treści.

7.1.5. Dotacje do kultury powinny zostać zniesione. Instytucje publiczne powinny mieć zakaz organizacji i finansowania rozrywki masowej.

7.1.6. Należy zmaksymalizować liczbę wydawanych koncesji radiowo-telewizyjnych celem zwiększenia konkurencji na tym rynku.

7.1.7. Telewizja publiczna i radio publiczne powinny zostać sprywatyzowane.

7.1.8. Abonament radiowo-telewizyjny zostanie zniesiony.

7.1.9. Polska powinna wystąpić o zwrot wszelkich archiwów należących w przeszłości do państw polskich. Archiwa te należy zeskanować, udostępnić w Internecie i sukcesywnie opracowywać także w formacie tekstowym.

7.1.10. Ministerstwo Kultury zostanie zlikwidowane.

7.2. Kultura fizyczna

7.2.1. Dotacje do sportu powinny zostać zniesione. Instytucje publiczne powinny mieć zakaz organizacji masowej rozrywki i jej finansowania.

7.2.2. Publiczną infrastrukturę sportową należy sprywatyzować. Preferowaną drogą prywatyzacji może być przekazanie infrastruktury stowarzyszeniom kibiców klubów sportowych na rynkowych zasadach.

7.2.3. Należy przywrócić prawo do normalnej gry w pokera i zarabiania na tym.

7.2.4. Należy znieść państwo monopol loteryjny i na gry hazardowe umożliwiając konkurencję w tym zakresie.

7.2.5. Należy głęboko zmienić przepisy dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych. Pełną odpowiedzialność za bezpieczeństwo imprezy masowej i koszty jej organizacji powinien ponosić organizator. Zmniejszenie wpływu i roli administracji państowej oraz policji przy organizacji imprez masowych pozwoli na zmniejszenie kosztów organizacji imprez masowych.

7.2.6. Przepisy dotyczące organizacji imprez masowych wymagają liberalizacji w kwestiach dotyczących zabezpieczenia obiektu i zwiększenia elastyczności w dostępie do infrastruktury sportowej (np. dzięki trybunom z miejscami stojącymi).

7.2.7. Należy stworzyć warunki dla prowadzenia zorganizowanego dopingu w trakcie imprez sportowych, włącznie z użyciem materiałów pirotechnicznych, z zachowaniem procedur bezpieczeństwa i odpowiedzialności stowarzyszeń kibiców za ewentualne szkody.

7.2.8. Niekonstytucyjne przepisy ograniczające prawa obywatelskie uczestników imprez masowych (np. instytucja zakazu klubowego) zostaną zlikwidowane.

7.3. Nauka

7.3.1. Państwo powinno wycofać się z finansowania i prowadzenia działalności naukowej. To ono jest odpowiedzialne za to, że innowacyjni Polacy wyjeżdżają z kraju, wybitni polscy naukowcy prowadzą działalność naukową poza granicami RP, a gigantyczne środki polskich podatników przeznaczane na „rozwój nauki” są marnotrawione.

7.3.2. Jesteśmy za wycofaniem państwa z prowadzenia szkół wyższych, co wymaga jednak zmiany Konstytucji. Poniższe propozycje programowe w zakresie szkolnictwa wyższego uwzględniają obecny stan konstytucyjny zakładający istnienie publicznych szkół wyższych, ograniczający optymalne dla rozwoju Polski rozwiązania w tym zakresie.

7.3.3. Jesteśmy za zniesieniem habilitacji i profesury. Publiczne szkoły wyższe w Polsce powinny nadawać wyłącznie następujące stopnie akademickie: licencjata (inżyniera), magistra i doktora.

7.3.4. Stopień doktora nadawałaby Rada szkoły wyższej po zapoznaniu się z recenzjami dorobku naukowego doktoranta, w tym rozprawy doktorskiej, oraz pisemną odpowiedzią doktoranta na zarzuty. Obrona ustna zostałaby zniesiona.

7.3.5. Dorobek naukowy doktoranta i jego odpowiedź na zarzuty publikowane byłyby w Internecie.

7.3.6. Recenzentów wybierałaby Rada szkoły wyższej spośród listy chętnych doktorów do oceniania prac z danej dziedziny.

7.3.7. Każdy mógłby wnieść zastrzeżenia do dorobku doktoranta.

7.4. Wyznania religijne oraz mniejszości narodowe i etniczne

7.3.1. Państwo powinno dokonać ostatecznego zwrotu majątku uznawanych przez siebie kościołów i związków wyznaniowych. Rozwiążanie tych kwestii pozwoli na likwidację Funduszu Kościelnego.

7.3.1. Państwo nie będzie finansować kościołów ani organizacji religijnych z racji ich statusu. Tak długo, jak państwo polskie będzie finansowało działalność o charakterze kulturalnym, np. ochronę zabytków, czy edukacyjnym, prowadzoną przez kościoły i związki wyznaniowe, odbywać się to będzie na zasadach niedyskryminujących względem innych podmiotów.

8. Polityka społeczna

8.1. Oświata i wychowanie

8.1.1. Zdaniem partii KORWiN państwo polskie powinno wycofać się z prowadzenia i finansowania działalności w zakresie oświaty i wychowania.

8.1.2. Obowiązek edukacji należy znieść. W praktyce obowiązek ten skutkuje promowaniem do kolejnych klas nawet najgorszych uczniów, co przekłada się na systematyczny spadek poziomu nauczania.

8.1.3. Nawet w obecnym stanie konstytucyjnym państwo polskie powinno zapewniać finansowanie edukacji wyłącznie osobom niepełnoletnim.

8.1.4. Wykształcenie dzieci nie może zależeć od kondycji polskiej klasy politycznej i jej ideologicznie zmotywowanych wyborów. O zasadach kształcenia dzieci powinni decydować wyłącznie ich rodzice.

8.1.5. Tak długo, jak państwo polskie będzie finansowało działalność edukacyjną, wydatki na edukację powinny być równe na każde dziecko i przekazywane rodzicom w formie bonu edukacyjnego finansowanego z budżetu państwa.

8.1.6. Bon uprawniałby do finansowania wychowania dzieci oraz do kupowania usług edukacyjnych od zorganizowanych placówek edukacyjnych lub innych podmiotów, np. korepetytorów, szkółek przydomowych, parafialnych czy prowadzonych przez organizacje pozarządowe.

8.1.7. W przypadku patologii orzeczonych sądownie bonem dysponowałby kurator danego dziecka.

8.1.8. Podmioty publiczne – państwo i jednostki samorządu terytorialnego – powinny wycofać się z prowadzenia jakichkolwiek szkół, a infrastrukturę dotychczas wykorzystywaną do tego przekazać podmiotom, które przejmą te zadania. Mienie służące do prowadzenia zajęć powinno zostać sprywatyzowane.

8.1.9. Karta Nauczyciela powinna zostać zlikwidowana, a w okresie przejściowym powinna zostać przeprowadzona rekompensata utraty ewentualnych praw nabytych. Należy znieść wszelkie regulacje ograniczające swobodę umów zawieranych między szkołą a nauczycielem. System ustawowego awansu zawodowego należy zlikwidować.

8.2. Praca

8.2.1. Najistotniejszym czynnikiem służącym zwiększeniu liczby miejsc pracy jest obniżka opodatkowania i oskładkowania pracy.

8.2.2. Państwo nie jest w stanie efektywnie odpowiadać za pośrednictwo pracy i powinno się z niego całkowicie wycofać.

8.2.3. Zgodnie z obecną Konstytucją prawo do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych powinno być powszechnne. Jego realizacja nie może zależeć od uzyskania statutu zatrudnionego bądź bezrobotnego.

8.2.4. Należy zlikwidować marnotrawstwo środków publicznych związane z tzw. aktywnymi formami zwalczania bezrobocia.

8.2.5. Należy zlikwidować Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog” im. Andrzeja Bączkowskiego, Instytut Pracy i Spraw Socjalnych, Instytut Rozwoju Służb Społecznych oraz Centralny Instytut Ochrony Pracy. Ich zadania naukowe powinny przejąć katedry wyższych szkół technicznych i ekonomicznych.

8.2.6. Działalność Ochotniczych Hufców Pracy należy zakończyć.

8.2.7. Związki zawodowe powinny mieć pełne prawa przysługujące stowarzyszeniom rejestrowym. Ich działalność, a zwłaszcza etaty związkowe, powinni utrzymywać wyłącznie dobrowolnie zrzeszeni w nich członkowie.

8.2.8. Umowy cywilnoprawne i umowy o pracę powinny być tak samo opodatkowane – najniżej jak się da, docelowo powinny być wolne od jakichkolwiek obciążen fiskalnych.

8.3. Rodzina

8.3.1. Celem państwa w obszarze rodziny jest wzmacnianie i ochrona naturalnych więzi społecznych, jakie kształtują się w rodzinie.

8.3.2. Należy zlikwidować wszelkie przepisy dyskryminujące dzieci z rodzin pełnych.

8.3.3. Obowiązek alimentacyjny powinien zostać ograniczony do ukończenia 18. roku życia.

8.3.4. Alimenty powinny być dochodzone jak wszystkie inne zobowiązania, a ich niepłacenie karane na zasadach ogólnych jak niepłacenie długów. Należy znieść karę więzienia za niewykonywanie obowiązku alimentacyjnego.

8.3.5. Uchylimy w całości ustawę o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Polska wypowie tzw. „Konwencję antyprzemocową”.

8.3.6. Należy skończyć z dyskryminacją przez sądy rodzinne ojców. W przypadkach, w których orzeczenie o rozwodzie nie stwierdza wyłącznie winy jednego z małżonków, a nie ma jednoznacznych wskazań do powierzenia władzy rodzicielskiej jednej osobie, powinno się stosować opiekę naprzemienną.

8.3.7. Odbieranie dzieci z rodzin z powodu biedy rodziców nie może mieć miejsca.

8.3.8. Domniemanie dziedziczenia długów trzeba zlikwidować. Dziedziczenie ustawowe powinno obejmować jedynie nadwyżkę majątku nad długami zmarłego (tzw. dziedziczenie z dobrodziesięstwem inwentarza).

8.3.9. Należy przywrócić pełną swobodę sporządzania testamentu - instytucja zachowku powinna zostać zlikwidowana.

8.4. Szkolnictwo wyższe

8.4.1. Podstawy funkcjonowania uczelni

8.4.1.1. Podstawą powstania instytucji uniwersytetu były wolność i niezależność od podmiotów zewnętrznych. By je przywrócić, państwo i podmioty publiczne powinny się wycofać z prowadzenia szkół wyższych.

8.4.1.2. Uczelnie ze swojej natury są korporacjami. W skład tych korporacji powinni wchodzić studenci, absolwenci studiów, wypromowani doktorzy oraz aktualni pracownicy tak, by większość głosów w organach uchwałodawczych należała do osób ze stopniem doktora, ale nie do aktualnych pracowników. Bez istotnego wzmocnienia głosu absolwentów polskim uczelniom grozi dalsze obniżanie poziomu nauczania.

8.4.1.3. Państwowe szkoły wyższe należy sprywatyzować, przekazując wyżej zdefiniowanym korporacjom ich dotychczasowy majątek. Państwu i jednostkom samorządu terytorialnego powinno przysługiwać prawo pierwokupu tego majątku, gdyby dana uczelnia chciała się jego pozbyć.

8.4.1.4. Uczelnie powinny mieć zagwarantowaną silną autonomię. Państwo nie powinno jej naruszać, w szczególności przez wpływanie na program poszczególnych kierunków studiów.

8.4.2. Finansowanie uczelni

8.4.2.1. Należy odejść od faktycznego wspierania przez państwo edukacji osób pochodzących z zamożniejszych rodzin kosztem reszty obywateli. Dziś taka właśnie młodzież stanowi większość studentów uczelni publicznych. Trzeba skończyć z faktycznym dotowaniem przez Polskę innych państw Unii Europejskiej wynikającym z finansowania edukacji emigrujących z Polski osób z wyższym wykształceniem.

8.4.2.2. Będziemy dążyć do usunięcia w konstytucji przepisów regulujących szczegółowo kwestie związane z edukacją wyższą. Do czasu gdy zmiana konstytucji zostanie przeprowadzona, aby uniknąć tych negatywnych zjawisk należy oprzeć finansowanie studiów na systemie kredytów.

8.4.2.3. Maksymalną kwotę kredytu ustalano by w ustawie budżetowej bez zróżnicowania kierunku studiów. Aby wykształcić dobrych legislatorów czy humanistów potrzebne są nie mniejsze środki, niż do wykształcenia dobrych lekarzy czy inżynierów. Stopa oprocentowania kredytu studenckiego byłaby równa stopie inflacji.

8.4.2.4. Masowe stypendia naukowe należy zlikwidować. Wycenę wiedzy powinien zapewniać rynek pracy.

8.4.2.5. Masowe studenckie stypendia socjalne należy zlikwidować. Studenci co do zasady są osobami dorosłymi, w sile wieku, i albo sami powinni się utrzymywać, albo traktować studia jako inwestycję w zwiększenie swoich kwalifikacji.

9. Zabezpieczenie społeczne

9.1. Założenia

9.1.1. Celem Partii KORWiN jest odbudowa rodziny i zniesienie przymusowych powszechnych ubezpieczeń społecznych. Wszelkie przywileje socjalne należy docelowo zlikwidować. Przeprowadzenie tych zmian wymaga zmian Konstytucji RP.

9.1.1. Pomoc ubogim nie może być przerzucana na przedsiębiorstwa, spółdzielnie mieszkaniowe czy właścicieli lokali, wobec których osoby te zalegają z opłatami. Ubóstwo jednych Polaków nie daje prawa do ograniczania prawa własności innych.

9.2. System emerytalny

9.2.1. System emerytalny wymaga stanowczej reformy i ujednolicenia zasad przy jednoczesnej pełnej ochronie praw nabytych. Celem Partii KORWiN jest odstąpienie od przymusu ubezpieczeń społecznych i stworzenie modelu w ramach którego Polacy będą mieli możliwość sami odłożyć środki na godną starość bez pośrednictwa nieefektywnych i skorumpowanych instytucji jak Zakład Ubezpieczeń Społecznych czy Kasa Rolniczych Ubezpieczeń Społecznych.

9.2.2. Należy skończyć z fikcją finansowania emerytur i rent ze składek świadczeniobiorców. Składki te już dawno zostały wydane. Obecne świadczenia pochodzą wyłącznie z budżetu i składek osób pracujących.

9.2.3. Wszystkie emerytury wypłacane przez państwo powinny pochodzić z ogółu podatków, tak jak dziś w przypadku emerytur mundurowych, sędziów i prokuratorów. Pozwoli to na zmniejszenie obciążeń pracy.

9.2.4. Z dniem otwarcia nowego systemu zaprzestano by odprowadzania i inwentaryzowania składek emerytalnych.

9.2.5. W związku z radykalną obniżką podatków i likwidacją składek każdy Polak będzie mógł zacząć odkładać środki na emeryturę, w tym inwestując w nieruchomości.

9.2.6. Środki w otwartych funduszach emerytalnych powinny stanowić własność członków funduszy, a nie ich zarządzających czy państwa. Dalsze wpłaty na OFE powinny być dobrowolne.

9.2.7. Każdy ubezpieczony powinien móc wypłacić swoje środki albo przenieść je do innego funduszu.

9.2.8. ZUS i KRUS należy zlikwidować.

9.2.9. Zasiłki jednorazowe, w tym pogrzebowe, należy zlikwidować. Zasiłki pogrzebowe to de facto dotowanie zakładów pogrzebowych.

10. Zdrowie

10.1. Zasady

10.1.1. Celem działalności państwa w obszarze zdrowia powinno być zapobieganie epidemiom i – zgodnie z postanowieniami Konstytucji – „zapewnienie obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych”. Docelowo Partia KORWiN dąży do zniesienia powszechnego państwowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych.

10.1.2. Trzeba skończyć z fikcją darmowej służby zdrowia, która zapewnienia wszystkim dostęp do dowolnego świadczenia, jednak często dopiero po kilku latach oczekiwania.

10.1.3. Niezależnie od proponowanego systemu finansowania tych świadczeń należy zmienić procedurę ich udzielania. Celem tej zmiany będzie oszczędzenie czasu pacjentów i lekarzy, a dzięki temu zmniejszenie kolejek.

10.1.4. Podstawowe wyzwanie stanowi stworzenie rynku usług medycznych, na którym pacjenci dysponują możliwie pełną informacją.

10.1.5. Obszar ochrony zdrowia powinien obejmować także kwestie opieki społecznej, związanej z chorobami.

10.2. Świadczeniodawcy

10.2.1. Państwo powinno stworzyć system wykorzystywania wszystkich placówek medycznych w wypadkach stanów nadzwyczajnych.

10.2.2. Placówki medyczne należy sprywatyzować. Utrzymywanie publicznych szpitali, w których pracują osoby zatrudnione też w prywatnych jednostkach, skutkuje marnotrawstwem. Roztropna deregulacja zawodów medycznych pozwoli na zwiększenie dostępności do usług.

10.3. Pozostałe

10.3.1. Należy znieść ustawę o przeciwdziałaniu alkoholizmowi i wychowaniu w trzeźwości.

10.3.2. Należy znieść zakaz reklamy aptek.

10.3.3. Należy znieść przymus szczepień.

11. Polityka gospodarcza

11.1. Założenia

- Celem polityki gospodarczej państwa jest tworzenie warunków do korzystania z wolności i własności w jak najefektywniejszy sposób. Celem polityki gospodarczej państwa nie jest bezpośrednia produkcja czegokolwiek ani dostarczenie usług.

- Poziom regulacji w Polsce nie powinien przekraczać poziomu wymaganego przez Unię Europejską. Wejście w życie regulacji szkodliwych dla polskich przedsiębiorców należy opóźniać lub wręcz godzić się na spór prawny z UE (zasada „UE minus 1”).

- Poszczególne gałęzie gospodarki powinny być równo traktowane. Każda preferencja wobec jednych przedsiębiorstw odbywa się kosztem pozostałych. W szczególności nie należy wspierać eksportu zamiast importu i na odwrót.

- Mali przedsiębiorcy powinni móc korzystać w relacjach z dużymi przedsiębiorcami z takiej ochrony, jak konsumenci.

- Specjalne Strefy Ekonomiczne należy zlikwidować.

- Obowiązki sprawozdawcze przedsiębiorców powinny zostać zminimalizowane, zgodnie z zasadą „UE minus 1”.

- Polska powinna przeciwdziałać jednolitemu patentowi europejskiemu.

- Należy kontynuować dalszą deregulację zawodów.

11.2. Rolnictwo i leśnictwo

11.2.1. Polska będzie dążyć do zmniejszenia dopłat z UE do zachodnioeuropejskiego rolnictwa do poziomu polskiego.

11.2.2. Agencje rolne powinny zostać zlikwidowane, poza Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji obsługującą dotacje unijne – jak długo będą one dostępne.

11.2.3. Ziemia rolna powinna podlegać normalnemu obrotowi, bez żadnych wyjątków.

11.2.4. Należy znieść konieczność uzyskiwania pozwoleń na wycinkę drzew na terenach prywatnych.

11.2.5. Szczególny nacisk należy położyć na odbudowę sieci melioracyjnej kraju i zbiorników retencyjnych.

11.3. Infrastruktura transportowa

11.3.1. Korytarze transportowe na osi północ-południe (zarówno drogowe, kolejowe jak i żeglugi śródlądowej), umożliwiające rozwój portów morskich w Szczecinie-Swinoujściu, Gdańsku, Gdyni i Elblągu, powinny być priorytetem polityki transportowej państwa.

11.3.2. Rynek komercyjnych kolejowych przewozów pasażerskich należy otworzyć.

11.3.3. Zniesiemy dofinansowanie przewozów, zwłaszcza kolejowych.

11.3.4. Spółki z Grupy PKP i pozostały majątek PKP (nieruchomości niezagospodarowane, dworce i otaczające je tereny komercyjne) zostaną sprywatyzowane. W konsekwencji Grupa PKP ulegnie rozwiązaniu.

11.3.5. Należy zdemonopolizować rynek przewozów regionalnych poprzez podział spółki Przewozy Regionalne i stworzenie warunków do długofalowego rozwoju przewoźników realizujących kontrakty na poziomie aglomeracji lub województwa (zawieranie umów wieloletnich na przewozy pasażerskie).

11.3.6. Trzeba dokończyć proces budowy podstawowej sieci dróg ekspresowych i autostrad oraz opracować jak najbardziej efektywny ekonomicznie model utrzymania infrastruktury drogowej z wykorzystaniem kapitału prywatnego.

11.3.7. Należy dokończyć proces prywatyzacji firm świadczących usługi zbiorowego transportu samochodowego i zapewnić warunki dla rozwoju rynku.

11.4. Prawo transportowe i drogowe

11.4.1. Należy znieść obowiązek jazdy przy włączonych światłach w dzień.

11.4.2. Należy znieść fotoradary i kontrole drogowe dokonywane przez nieoznakowane samochody policyjne.

11.4.3. Przejście na czerwonym świetle powinno być dozwolone na ryzyko przechodzącego.

11.4.4. Egzamin na prawo jazdy powinien być możliwy bez konieczności zdawania kursu. W miejsce obecnych obowiązkowych kursów teoretycznych na prawo jazdy należałoby wprowadzić jeden fakultatywny kurs internetowy.

11.4.5. Licencje i zezwolenia na działalność transportową należy wydawać dużo szybciej, za symboliczną opłatą.

11.4.6. Rejestracja samochodów powinna następować jednorazowo, nieregionalnie.

11.4.7. Każdy miałby dostęp do elektronicznego rejestru pojazdów. W rejestrze wpisywano by nabycia, wypadki, interwencje i remonty samochodu.

11.5. Energetyka

11.5.1. Należy chronić złoża węgla przed zablokowaniem dostępu do nich.

11.5.2. Kluczowym zadaniem dla państwa jest odejście od pakietu energetyczno-klimatycznego w obecnie obowiązującym zakresie lub też pokrywanie kosztów jego funkcjonowania ze środków unijnych.

11.5.3. Należy w praktyce zagwarantować dostęp na zasadach rynkowych do infrastruktury przesyłowej na rynku energetycznym.

11.5.4. Obciążenia fiskalne energii powinny być na najniższym, dopuszczalnym przez UE poziomie.

11.5.5. Sprzedaż polskich koncernów energetycznych na rzecz obcych państw nie jest zgodna z polską racją stanu. Ich prywatyzacja będzie prowadzona z uwzględnieniem długofalowych skutków dla klientów.

11.5.6. Polska infrastruktura energetyczna powinna być połączona z infrastrukturą innych państw członkowskich UE.

11.5.7. Dotacje do górnictwa powinny zostać zlikwidowane, a kopalnie sprywatyzowane, a podatki i opłaty obciążające wydobycie zlikwidowane bądź ograniczone do minimum.

11.5.8. Powszechny podatek od kopalin pozwoli na uwzględnienie interesów społeczeństwa w gospodarowaniu zasobami naturalnymi kraju.

11.6. Budownictwo

11.6.1. Celem działalności państwa w obszarze budownictwa jest tworzenie warunków do osiągania korzyści skali przez inwestorów oraz troska o stan zagospodarowania przestrzeni, z której korzystają wszyscy obywatele.

11.6.2. Wszystkie regulacje dotyczące procesu inwestycyjnego należy skodyfikować w oparciu o przygotowywany Kodeks urbanistyczno-budowlany.

11.6.3. Kontrolę prewencyjną obiektów budowlanych powinna zastępować kontrola następcza.

11.6.4. Należy doprowadzić do zintegrowania i umieszczenia w Internecie baz dotyczących nieruchomości (dokumentów geodezyjnych, architektonicznych, ksiąg wieczystych itp.).

11.6.5. Uregulowanie statusu wszystkich gruntów w Polsce i możliwość odrolnienia gruntów rolnych pozwoli na zwiększenie podaży gruntów budowlanych.

11.6.6. Ustawa o ochronie lokatorów w żadnym przypadku nie może obciążać właściciela kosztem utrzymywania osób nie wywiązujących się z umowy.

11.6.7. Użytkownicy działek w ramach rodzinnych ogrodów działkowych powinni stać się ich właścicielami.

11.7. Instytucje finansowe

11.7.1. Należy przeciwstawić się euronadzorowi bankowemu.

11.7.2. Pożyczki indywidualne i bankowe powinny podlegać analogicznym rygorom podatkowym, należy znieść przywileje banków w tym zakresie.

11.7.3. Zniesiemy niezwłocznie niekonstytucyjny bankowy tytuł egzekucyjny.

11.7.4. Stworzymy możliwość zakładania i likwidacji jednoosobowej działalności gospodarczej także w bankach, jako alternatywą rejestracji w urzędach gmin.

Dziękujemy za lekturę!

Publikacja sfinansowana przez KW KORWiN

www.PartiaKorwin.pl
 /PartiaKorwin